

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД
У БЕОГРАДУ
Одељење за ратне
злочине
Кж1 По2 1/19
29.05.2019. године
Београд

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ПОСЕБНО ОДЕЉЕЊЕ И
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
01.07.2019
ПРИМЉЕНО

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судија: Растка Поповића, председника већа, Сенише Важића, Омера Хаџиомеровића, Наде Хаџи-Перић и Александра Вујичића, чланова већа, уз учешће вишег саветника Госсанде Џевердановић Савковић и записничара Јулијане Таталовић, у кривичном поступку против окр. Драгана Бајића и др, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ, одлучујући о жалби Тужиоца за ратне злочине, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По2 бр. 2/18 од 27.12.2018. године, након одржаног претреса, у смислу одредбе члана 449 ЗКП, дана 29.05.2019. године, у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Душана Кнежевића, окр. Драгана Бајића и његовог браниоца, адв. Драгољуба Цукавића, те окр. Марка Пауковића и његовог браниоца, адв. Љиљане Тесарић, дана 29.05.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ жалба Тужиоца за ратне злочине, па Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, ПРЕИНАЧАВА пресуду Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По2 бр. 2/18 од 27.12.2018. године, тако што иста сада гласи:

-окр. Бајић Драган, [REDACTED] од оца [REDACTED] и мајке [REDACTED] рођен [REDACTED] године, у [REDACTED] са пребивалиштем у [REDACTED] ул. [REDACTED], држављанин [REDACTED], са осталим личним подацима као у изреци првостепене пресуде, и

-окр. Марко Пауковић, [REDACTED] од оца [REDACTED] и мајке [REDACTED] рођен [REDACTED] године, у месту [REDACTED], са пребивалиштем у [REDACTED], ул. [REDACTED], Општина [REDACTED], држављанин [REDACTED], са осталим личним подацима као у изреци првостепене пресуде,

КРИВИ СУ

Што су:

-за време рата у Босни и Херцеговини, у другој половини 1992. године, у време оружаног сукоба између Армије Републике Босне и Херцеговине и Војске Републике Српске (ВРС), у својству војних полицајаца, припадника VI Санске бригаде ВРС, поступали супротно одредбама члана 3 став 1 тачка а.) Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12. августа 1949. године (IV Женевска конвенција) - "Сл.лист ФНРЈ бр.24/50" и члана 4 став 1 и 2 тачка а.) Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12. августа 1949. године о заштити жртава немеђународних оружаных сукоба (Протокол II) - "Службени лист СФРЈ, Међународни уговори бр. 16/78", тако што су:

-дана [REDACTED] године, у вечерњим часовима, у [REDACTED], општина [REDACTED] у војним униформама, наоружани аутоматским пушкама, довели се путничким возилом марке "Голф" А2 црвене боје, пред кућу [REDACTED], позивајући истог да изађе, а након што се он није јавио, испалили више метака у улазна врата и насилно ушли у кућу, да би се потом упутили према излазу из села, где су, на спољњем улазном степеништу куће власништво [REDACTED], угледали [REDACTED], рођеног [REDACTED] године, те у намери да га лиши живота, један од њих у истог испалио више метака из аутоматске пушке, који је том приликом услед задобијене прострелине грудног коша и његових органа и прострелине трбуха и његових органа преминуо на лицу места, након чега су се удаљили, да би се након краћег времена поново вратили поменутим возилом пред кућу власништво [REDACTED], те ушли у кућу, па кад су видели да се у кући налази више особа, у намери да их лише живота, из аутоматских пушака испалили већи број метака у исте, којом приликом је [REDACTED], рођена [REDACTED] године, задобила прострелину главе и мозга, [REDACTED], рођена [REDACTED] године, прострелину грудног коша и његових органа и прострелину трбуха и његових органа, [REDACTED], рођена [REDACTED] године, прострелину главе и мозга и прострелину левог рамена, а малолетна [REDACTED] рођена [REDACTED] године, ћерка [REDACTED] прострелину лица, прострелину трбуха и његових органа и прострелину леве бутине, да би сва наведена лица услед задобијених повреда преминула на лицу места,

-чиме су извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ,

[REDACTED] на их Апелациони суд у Београду. Одлука о ратне злочине [REDACTED] чланова 5, 33, 38 и 41 КЗ СРЈ,

О С У Д Б У Д Е

[REDACTED] -окр. Бајић Драгана, на казну затвора у трајању од 12 (дванаест) година,

-окр. Марка Пауковића, на казну затвора у трајању од 12 (дванаест) година.

На основу одредбе члана 264 став 4 ЗКП, окривљени се ослобађају плаћања трошкова кривичног поступка и паушалног износа, те исти падају на терет буџетских средстава суда.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По2 бр. 2/18 од 27.12.2018. године, окр. Драган Бајић и окр. Марко Пауковић, на основу одредбе члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП, ослобођени су од оптужбе да су извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ, те је одлучено, на основу одредбе члана 265 став 1 ЗКП, а у вези члана 261 ЗКП, да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Против напред наведене пресуде, благовремено је жалбу изјавио Тужилац за ратне злочине, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања из члана 440 у вези члана 437 тачка 3 ЗКП и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 у вези члана 437 тачка 1 ЗКП, са предлогом да другостепени суд, сходно члану 455 став 1 тачка 3 ЗКП, жалбу усвоји и првостепену пресуду преиначи, тако што ће оптужене огласити кривим за кривично дело за које су оптужени и казнити их по закону.

Одговоре на жалбу Тужиоца за ратне злочине поднели су, бранилац окр. Драгана Бајића, адв. Драгош Цукавац и бранилац окр. Марка Пауковића, адв. Смиљана Стојиљковић.

Тужилац за ратне злочине, у поднеску Ктж.бр. 2/19 од 13.02.2019. године, предложио је да се, сходно члану 455 став 1 тачка 3 ЗКП, усвоји жалба тужиоца, те првостепена пресуда преиначи, тако што ће се оптужени огласити кривим за кривично дело за које су оптужени и казнити по закону.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине је дана 03.04.2019. године одржао седницу већа, на којој је одлучио да, на основу одредбе члана 449 ЗКП, одржи претрес, који је одржан дана 29.05.2019. године, у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Душана Кнежевића, окр. Драгана Бајића и његовог браниоца адв. Драгоша Цукавца, те окр. Марка Пауковића и његовог браниоца адв. Љиљане Песаровић, која је, на основу решења Адвокатске коморе Београда, преузела предмете Адвокатске канцеларије Смиљане Стојиљковић, па је, након саслушања окривљених, увида у списе предмета Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К.По2 бр. 2/18, те разматрања навода жалбе, као и одговора на жалбу Тужиоца за ратне злочине, а имајући у виду и предлог Тужиоца за ратне злочине, нашао:

-жалба Тужиоца за ратне злочине је основана.

Неспорне и спорне чињенице

Неспорна је чињеница да се, у критично време, на простору Босне и Херцеговине, тачније од пролећа 1992. године, па до потписивања Дејтонског споразума, у јесен 1995. године, одвијао оружани сукоб између организованих оружаних снага Војске Републике Српске, са једне стране и Армије Босне и Херцеговине, са друге стране.

Такође је неспорно и да су окривљени Драган Бајић и Марко Пауковић, у критичном периоду, били припадници војне полиције и то VI Санске бригаде Војске Републике Српске, да су, у оквиру својих овлашћења, контролисали више села на подручју општине [REDACTED], укључујући и село Камичак, те да су у патроле ишли црвеним "Голфом" без регистарских ознака.

Даље, неспорно је и да су [REDACTED] рођен [REDACTED] године, [REDACTED] рођена [REDACTED] године, [REDACTED] рођена [REDACTED] године, [REDACTED] рођена [REDACTED] године и малолетна [REDACTED] рођена [REDACTED] године, лишени живота у вечерњим часовима, на дан 10.10.1992. године, те да су ова лица умрла насилном смрћу, као и да су узроци смрти, оштећења важних можданих центара или искрвављења из раскидних крвних судова дуж канала пројектила стрелних рана, испалених из ручног ватреног оружја.

Неспорно је да су жртве овог кривичног дела били цивили, и као такви заштићена лица на основу одредбе члана 3 став 1 тачка а.) Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12. августа 1949. године (IV Женевска конвенција) и члана 4 став 1 и 2 тачка а.) Допунског протокола уз Женевску конвенцију од 12. августа 1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II).

Током овог кривичног поступка, спорно питање је било да ли су управо окр. Драган Бајић и окр. Марко Пауковић извршили кривично дело ратних злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ, као и да ли се убиство наведених цивила догодило у кући [REDACTED].

Првостепена пресуда

Пресудом Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По2 бр. 2/18 од 27.12.2018. године, окр. Драган Бајић и окр. Марко Пауковић, на основу одредбе члана 423 став 1 тачка 3 ЗКП, услед недостатка доказа, ослобођени су од оптужбе да су извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ, које им је оптужницом Тужилаштва за ратне злочине стављено на терет, уз образложење да је суд, а имајући у виду изведене доказе током овог кривичног поступка, нашао да на поуздан начин Тужилаштво за ратне злочине није доказало наводе из диспозитива оптужнице, да су окривљени извршили предметно кривично дело, на месту и на начин како је то описано у изреци пресуде, јер искази сведока [REDACTED].

[REDACTED] су за суд таквог карактера да се на њима није могла засновати осуђујућа пресуда, а у недостатку материјалних доказа, посебно имајући у виду записник о увиђају Основног суда у Кључу Кри.бр. 83/92 од 11.10.1992. године, који је потписао [REDACTED], а у коме је наведено да нема никаквих трагова предмета који би упућивали на извршиоце, да нису пронађени никакви меци, ни чауре, нити су пронађени трагови крви на зидовима, ствари у просторијама су биле на свом месту, и простирке су биле уредно застрте на патосу, па суд налази да нема поузданих доказа да су окривљени Бајић Драган и Марко Пауковић извршили кривично дело за које их терети Тужилаштво за ратне злочине, [REDACTED] је сматрао у виду начело "in dubio pro reo" - у сумњи повољније по окривљеног, јер није било ниједног поузданог доказа да су окривљени извршили кривично дело из члана 142 став 1, КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ.

Међутим, према оцени већа Апелационог суда у Београду, Одлука за ратне злочине, изнета оцена првостепеног [REDACTED] изведеним доказима, након анализе, пре свега исказа напред наведених сведока, као и закључци првостепеног суда изнети након оцене доказа, не могу се прихватити, на шта се основано указује изјављеном жалбом Тужиоца за ратне злочине.

Наиме, анализа и оцена исказа испитаних сведока, пре свега [REDACTED] [REDACTED] и [REDACTED], који су кривично-вечери били присутни у [REDACTED], када су лишени живота цивили ([REDACTED], рођен [REDACTED] године, [REDACTED], рођена [REDACTED] године, [REDACTED], рођена [REDACTED] године, [REDACTED], рођена [REDACTED] године и [REDACTED], рођена [REDACTED] године), мора бити детаљна, комплетна и упоредна, са јасном и довољном аргументацијом, што је све, у конкретном случају, од стране првостепеног суда изостало.

Наведени сведоци, у својим исказима, изјашњавали су се о томе кога су и шта видели и чули критичне вечери [REDACTED] где су се том приликом налазили и на којој удаљености, описујући при томе како су препознали овде окривљене, као и њихово понашање.

Радње пред кућом [REDACTED]

Анализирајући исказе сведока [REDACTED], овај суд цени да су искази наведених сведока јасни, децидни, доследни, те међусобно сагласни, у погледу чињенице да су окривљени Драган Бајић и Марко Пауковић, дана 10.10.1992. године, у вечерњим часовима, путничким возилом марке "Голф", црвене боје, дошли у [REDACTED], изашли из наведеног возила и упутили се према кући [REDACTED] испаливши рафале у правцу његове куће. Такође је и сведок [REDACTED], који се критичном приликом налазио у кући [REDACTED] (сведоци су се изјашњавали да су преко дана били у својим кућама, а ноћу би одлазили једни код других из страха, да их буде више), сведочио о томе да је чуо када је Марко Пауковић рекао "где би могао сад бити", да је сигуран да је то Марко рекао, иако га није видео, да је могао чути жамор и разговор између Пауковић Марка и Бајић Драгана али није

разumeo o чему причају, наводећи да је чуо и пуцње.

Чињеница, која се односи на долазак окривљених Драгана Бајића и Марка Пауковића критичне вечери пред кућу [REDACTED] и испаливање више метака у улазна врата и насилни улазак у кућу, утврђена је из исказа сведока [REDACTED] и [REDACTED], који су, према оцени овог суда, истинити, уверљиви, те међусобно сагласни.

Наиме, сведок [REDACTED] налазила се на улазним вратима своје куће, када је видела и препознала Марка Пауковића и Драгана Бајића, који су се упутили према кући [REDACTED], која је била преко пута њене куће, пуцали су у врата његове куће и позивали [REDACTED] да изађе, након чега су провалили улазна врата, ушли у кућу и зачуо се рафал, када се она уплашила и ушла у своју кућу, у којој се иначе тог тренутка налазио [REDACTED] који је у свом исказу навео да се црвени "Голф" паркирао испред његове куће, да се он приближио [REDACTED] која је изашла на улазна врата своје куће, када је чуо да један од њих двојице каже "А где би могао вечерас бит", истичући да га је претходни дан Марко Пауковић питао где спава, на шта му је он одговорио да спава у кући, те је навео да је сутрадан отишао својој кући да види шта се десило, па је видео да су врата, како каже исцепана од метака и да је проваљено у кућу, да су ствари биле разбацане, а на кревету је био бачен телевизор са метком на сред екрана. Такође је и сведок [REDACTED], који се критичном приликом налазио у кући [REDACTED], навео да је видео да су Бајић Драган и Пауковић Марко, прво дошли до куће [REDACTED] и да су тамо пуцали из оружја. О наведеној чињеници изјашњавали су се у својим исказима и сведоци [REDACTED] и [REDACTED], изnoseћи своја опажања са места на којима су се критичном приликом налазили, па је тако сведок [REDACTED] навео да се 10. октобра 1992. године око 19,00 часова налазио у дворишту, испред појате [REDACTED], када је наишло на раскрсници возило црвене боје марке "Голф", да је видео када је "Голф" стао на тој раскрсници и када су из њега изашли Марко Пауковић и Драган Бајић, који су били у војним униформама, те када су изашли из возила упутили су се према кући [REDACTED], која се налазила преко пута раскрснице, па када су стигли до [REDACTED] куће, из пушака које су носили испуцали су рафал у његова врата и кућу и дозивали су [REDACTED] да изађе из куће и викали су да му неће ништа учинити. Такође је и сведок [REDACTED] навела да је критичне вечери зачула галаму изнад своје куће, изашла је на улицу и видела да испред куће [REDACTED] стоје кола црвене боје и да два војника са пушкама у рукама стоје пред [REDACTED] кућом, чула је вику и да дозивају [REDACTED] да им отвори врата, чула их је како говоре да знају да је код куће, те да се зачула снажна пуцњава, па се уплашила и побегла ка штали. Осим тога, и сведок [REDACTED] посведочио је да је кроз прозор куће [REDACTED] видео црвени "Голф", а након проласка тог аута према средишту села, зачула се снажна пуцњава из правца његове куће (према скици лица места, кућа овог сведока је поред куће [REDACTED]).

Према оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, када се искази сведока [REDACTED] и [REDACTED], који су критичне вечери видели окривљене Бајића и Пауковића када су дошли возилом "Голф" црвене боје до куће [REDACTED] и чули пуцњава, те позивање окривљених да [REDACTED] изађе из

куће, доведу, у везу са исказом сведока [REDACTED], који је том приликом видео возило "Голф" црвене боје, као и са исказом сведока [REDACTED], која је видела два појинка, које је описала (о чему ће касније бити речи), те са исказом сведока [REDACTED], да је видео црвени "Голф" који је прошао према средишту села, одакле је потом зачула пуцњава, долази се до несумњивог закључка да су се управо овде окривљени дана 10.10.1992. године довели путничким возилом марке "Голф" црвене боје пред кућу [REDACTED], позивајући истог да изађе, а након што се он није јавио, испалили више метака у улазна врата и насилно ушли у кућу, што је утврђено из исказа сведока [REDACTED], који је сутрадан након критичног догађаја отишао у своју кућу и видео да су у врата испалили маци, да је проваљено у кућу, да су ствари биле разбацане, а телевизор са метком на екрану.

Лишење живота [REDACTED]

У односу на лишење живота [REDACTED], овај суд прихвата као јасан и уверљив исказ сведока [REDACTED], да је, дошавши до куће [REDACTED], пред кућом затекао [REDACTED] те да је, док је био у кући, видео да се возило "Голф" црвене боје, након догађаја пред кућом [REDACTED], враћа ка кући [REDACTED] и када је пуцано рафално у [REDACTED], који је тада стајао пред кућом, а кога је видео како лежи у дну степеница на подесту, када је изашао из куће након убиства жена и девојчице. Сутрадан су, након критичног догађаја, тело [REDACTED], пред кућом [REDACTED] видели и сведоци [REDACTED] и [REDACTED] па првостепени суд у њиховим исказима налази разлике у погледу околности везане за место где су затекли мртвог [REDACTED] с обзиром да је сведок [REDACTED] изјавио да је преко веранде изашао на степенице и на дну степеница, на подесту, видео је да [REDACTED] лежи у крви, а да сведок [REDACTED] наводи да је ујутру отишао до куће [REDACTED] и видео је на улазу мртвог [REDACTED], који је лежао на степеницама, а испод њега је била крв, док је сведок [REDACTED] навео да је сутрадан видео убијеног [REDACTED], који је лежао трбухом окренут према степеницама, а испод њега је била локва крви.

Међутим, према оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, у исказима наведених сведока, у погледу околности која се односи на положај у којем су затекли сада покојног [REDACTED], не уочавају се битне разлике, које би дискредитовале аутентичност исказа наведених сведока у погледу предметне околности.

Лишење живота цивила у кући Јусић Минке

Сведоци [REDACTED] и [REDACTED] у својим исказима су навели да су критичном приликом видели окривљене Драгана Бајића и Марка Пауковића да одлазе до куће [REDACTED], одакле након извесног времена чују рафалну паљбу, те је и сведок [REDACTED] у свом исказу навео да је, седећи код прозора, у кући [REDACTED], који је окренут ка кући [REDACTED], чуо рафалну пуцњаву из правца куће [REDACTED].

Наиме, сведоци [REDACTED] и [REDACTED] према оцени овог суда, у својим исказима су били јасни, децидни и убедљиви, да су се критичне вечери окривљени Драган Бајић и Марко Пауковић упутили ка кући [REDACTED] што је сведок [REDACTED] видела док је стајала на прозору своје куће, која је од куће [REDACTED] удаљена 50 метара, и зачула је рафал, те је и сведок [REDACTED] који се том приликом налазио у кући [REDACTED], седећи поред прозора који је био окренут [REDACTED], такође чуо рафале из правца [REDACTED], па је и сведок [REDACTED] са прозора куће [REDACTED], где се критичном приликом налазио, видео да се ауто на раскрсници вратио у рикверц до куће [REDACTED], коју је он могао да види, а потом се чули рафали, док је сведок [REDACTED] био у дворишту, испред појате [REDACTED], када су се окривљени Пауковић Марко и Бајић Драган возилом упутили низ село и отишли до куће [REDACTED], те када су дошли до куће [REDACTED] чуо је рафале.

Када се искази наведених сведока доведу у везу са исказом сведока [REDACTED], који се критичном приликом налазио у кући [REDACTED] заједно са [REDACTED] и њеном [REDACTED] која је тада [REDACTED] и који је, према оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, јасно и доследно навео да је видео да се возило марке "Голф" црвене боје, које је прошло поред куће [REDACTED], враћа ка [REDACTED], да су тада жене повикале да се он склони да их не би дирали зато што је мушкарац, јер су у кући осим њега биле све жене, због чега је он ушао у собу, која се налазила поред баште, и сео на кауч, а недуго од његовог уласка у ту собу, зачуо је галаму и изговорене речи "Отварај усташку, ајмајку, храните банду у шуми" и зачула се оглашна пуцњава из аутоматског оружја из правца кухиње где су се налазиле жене, а пре саме пуцњаве зачуо је гласове жена, односно глас [REDACTED] која је тим лицима запомагала речима "Немојте ми дете убити", на шта су њих двојица одговорили "Нећемо", али се након тога зачуо прасак из аутоматског оружја и препознао је глас своје [REDACTED] која је изговорила "Ај мајко", након чега није чуо никакве јауке, нити било који други знак живота тих жена ни детета, долази се до несумњивог закључка да су управо окривљени Драган Бајић и Марко Пауковић лишили живота цивиле у кући [REDACTED].

Суд је имао у виду део исказа сведока [REDACTED], да је након пуцњаве остао да седи непомичан на каучу, и када је чуо звук аутоа, остао је ту где је седео још сигурно три сага, јер није смео да изађе напоље, а када је дошао себи, устао је, отворио врата собе и кренуо у правцу излаза из куће, истичући да је у кући био потпуни мрак и није се ништа видело, није окретао главу према вратима од кухиње где су биле убијене жене, а преко веранде је изашао на степенице. Међутим, овако понашање сведока, након убиства жена и девојчице, односно његово неизлажење из собе одмах након извршеног убиства, није неживотно и нелогично, а имајући у виду природу предметног догађаја, који је сам за себе стресан, а описано понашање сведока указује на његово посебно психичко стање, те инстинктиван страх за свој живот, у таквој животни стресној ситуацији осећај за време може бити релативан.

Првостепени суд, приликом оцене исказа сведока [REDACTED], као један од разлога неприхватања његовог исказа наводи да је овај сведок, када је испитан дана

20.12.2001. године пред Кантоналним судом у Бихаћу, навео на записнику да сигурно зна да су убиство ових цивила починили Марко Пауковић и ██████████, те да нико није могао бити сем њих двојице, а на записнику пред Кантоналним тужилаштвом у Бихаћу када је испитан дана 13.02.2007. године, наводи да су ова лица побили војни полицајци Драган Бајић и Марко Пауковић, да је сигуран у то и да се добро сећа гласова ових лица, а да не зна ко је ██████████, те да је грешком у записнику унето име ██████████ али првостепени суд овакву тврдњу сведока ██████████ није могао прихватити као истиниту, јер у записнику о његовом испитивању пред Кантоналним судом у Бихаћу од 13.02.2007. године јасно стоји да даје исказ у поступку који се води против ██████████ и Марка Пауковића.

Међутим, према оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, аргументација првостепеног суда, за неприхватање наведене тврдње сведока Рефика Хотића, не може се прихватити као јасна и несумњива.

Наиме, чињеница је да је, у записнику о испитивању сведока ██████████ сачињеним пред Кантоналним судом у Бихаћу, у предмету KI 7/01-RZ од 20.12.2001. године, наведено да је сведок изјавио да су убијене ██████████, и да сигурно зна да су то починили Марко Пауковић и ██████████, док је, у исказу датом пред Унско-санским кантоном Бихаћ Кантоналног тужилаштва у предмету Кт. 98/01-РЗ дана 13.02.2007. године, овај сведок навео да је сигуран да су жене и дете побили војни полицајци Драган Бајић и Марко Пауковић, да се добро сећа гласова ових лица, а да не зна ко је ██████████, да је име ██████████ погрешно уписано јер тог човека он не познаје, нити га је икада познавао. Међутим, објашњење сведока ██████████, на који начин је дошло до тога да је, у записнику од 20.12.2001. године, поред имена Марка Пауковића, наведено, име ██████████ уместо Драгана Бајића, не може се посматрати изоловано и уз једноставну аргументацију, коју даје првостепени суд у образложењу своје одлуке на страни 56, да на записнику од 13.02.2007. године јасно стоји да сведок даје исказ у поступку који се води против ██████████ и Марка Пауковића, без детаљне и комплетне анализе свих његових исказа, те упоредне анализе и провере кроз остале изведене доказе, који говоре у прилог веродостојности или не онога о чему сведок говори.

У том смислу треба напоменути да је на записницима о саслушању сведока, састављеним дана 06.12.2001. године пред истражним судијом Кантоналног суда у Бихаћу, када су саслушани сведоци ██████████ и ██████████ такође наведено да се ради о кривичном предмету против окривљеног ██████████ и др, при чему су ови сведоци, приликом наведених саслушања, говорили о учешћу, у догађајима од 10. октобра 1992. године, Пауковић Марка и Бајић Драгана, при којим тврдњама су остали и приликом саслушања 08.07.2002. године ██████████ односно 15.05.2007. године ██████████, којим исказима се, компаративном анализом, искази сведока ██████████ од 20.12.2001. године и 13.02.2007. године, могу проверити у погледу аутентичности његовог описа критичног догађаја.

Према оцени већа Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, довођењем у везу исказа сведока ██████████ и ██████████, који су

критичне вечери видели и препознали овде окривљене Драгана Бајића и Марка Пауковића, као и исказа ██████████, који је критичне вечери чуо Марка Пауковића, и разговор између Марка Пауковића и Драгана Бајића, а који сведоци Марка Пауковића и Драгана Бајића познају од раније, са исказима сведока ██████████, и од 20.12.2001. године и од 13.02.2007. године, са несумњивом сигурношћу се може закључити да његово сведочење, изношењем чулних опажања о лицима и њиховим радњама током критичне вечери, представља доказ којим се, са осталим наведеним исказима, утврђује ко су извршиоци предметног кривичног дела.

Даље, приликом оцене исказа сведока ██████████ првостепени суд налази противречности и нелогичности у деловима његовог исказа, и то датог на записнику пред Кантоналним тужилаштвом Унско-санског кантона Бихаћ дана 13.02.2007. године, када је навео да су сутрадан, када је вршен увиђај 11.10.1992. године, полицајци и судија имали камеру и снимали унутрашњост куће где су затечена убијена лица, те да је он запазио доста крви по зидовима у просторији где су лежала убијена лица, наводећи и да су њега снимали у колима црвене боје и да ова кола личе на кола којима су се оптужени довели када су убијени цивили, па суд налази да је исказ овог сведока противречан и нелогичан, јер у записнику о увиђају, који је сачињен од стране ██████████, нигде није евидентирано да је увиђај сниман камером, а што је у свом исказу потврдио и сведок ██████████, који је још додао да нису ни могли у то време да обављају снимања, јер камере нису ни постојале, те да је такође нелогичан и део исказа сведока ██████████ у делу у коме се изјашњавао да је било доста крви у унутрашњости куће у којој су убијени мештани критичном приликом, јер ова чињеница тј. постојање крви није констатовано у записнику о увиђају, а што је морало бити констатовано, а осим тога, у записнику о увиђају је наведено да се ради о две собе у кући ██████████ а сведок ██████████ у свом исказу спомиње само једну собу, у којој је он био сакривен критичном приликом, што је такође у супротности са записником о увиђају.

Међутим, према оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, наведене околности, које се односе на коришћење камере приликом увиђаја, количину крви у унутрашњости куће, у којој су убијени цивили критичном приликом, као и број просторија у наведеној кући, немају значај који би пресудно утицао на оцену истинитости исказа овог сведока о самом критичном догађају. При томе, сведок ██████████ како је то утврђено из записника о саслушању сведока пред Кантоналним тужилаштвом Унско-санског кантона Бихаћ од 13.02.2007. године, навео је да је дошла цивилна полиција из Кључа, са судијом и камером, те су исти улазили у кућу код ██████████, не говорећи да су снимали унутрашњост куће, већ само да је он тада био сликан том камером у колима која су била црвене боје и личила колима са којима су се довезла лица Пауковић и Бајић, која су побила жене, из чега се не може недвосмислено закључити да сведок говори о апарату за филмско снимање, а не о фотографском апарату, што су све значења именице камера, поготово што сведок у свом исказу наводи да је "сликан" том камером. У прилог изнетом закључку иде и чињеница да је управо сведок ██████████, на чији се исказ позива првостепени суд, навео да је приликом увиђаја фотографисано лице места.

Осим тога, а у погледу навода сведока [REDACTED] да је било доста крви у унутрашњости куће, у којој су критичном приликом убијени мештани, чињеница да постојање крви није констатовано у записнику о увиђају, не утиче на истинитост наведеног дела исказа овог сведока, имајући у виду да је судски вештак проф. др Бранимир Александрић, у свом налазу и мишљењу, који је дао на основу података које је цитирао у свом налазу, а то су записник о увиђају и спољашњи преглед лешева које је извршио др Мацановић Стојан, као и записник истражног судије о есхумацији лешева, навео да се око свих лешева налазила велика количина крви, како је то утврђено и из записника о прегледу лешева од 11.10.1992. године, сачињеног од стране вештака медицинске струке др Стојана Мацановића, у којем је наведено да је смрт код [REDACTED] наступила услед теже нанесених повреда ватреним и тупим предметима по глави и сходно томе са оштећењем целокупне масе можданог ткива, да је смрт над [REDACTED] настала услед тешке повреде ватреним оружјем у пределу стомака и последица тог оштећења и великих крвних судова и црева, да је смрт [REDACTED] наступила услед масивне повреде у пределу коштаног дела главе и мозга као и грудног дела тела са последичним смртоносним оштећењима нанесеним ватреним оружјем, а да је смрт код [REDACTED] наступила услед две устрелно-прострелне ране у пределу груди и стомака које су оштетиле унутрашње органе и које су изазвале обилна унутрашња и спољашња крварења.

Такође, првостепени суд записник о увиђају, у коме је наведено да се ради о две собе у кући [REDACTED], користи као аргументацију приликом оцене дела исказа сведока [REDACTED], како суд налази, спомиње само једну собу, у којој је он био сакривен критичном приликом, уз налажење да је овај део исказа некористан. Међутим, сведок [REDACTED] у свом исказу је јасно навео да су у кући код [REDACTED], у кухињи биле [REDACTED] цурица [REDACTED] која је [REDACTED] година [REDACTED] [REDACTED], да је он сео на кауч који се налазио испод прозора, као и да су, када су чули да се ауто враћа ка [REDACTED] жене повикале да се он склони, да их не би дирани зато што је мушкарац, јер су у кући осим њега биле све жене, због чега је он ушао у собу која се налазила поред баште и сео на кауч, што несумњиво, према оцени овога суда, значи да се ради о две просторије о којима сведок говори и што се не може окарактерисати као супротно наведеном записнику о увиђају.

Потом, првостепени суд заузима став да је неразјашњено питање да ли су цивили убијени у кући [REDACTED] или у кући [REDACTED] или су можда убијени у дворишту у близини куће у којој су затечени, налазећи упориште за овакав став у записнику о увиђају истражног судије Основног суда у Кључу Кри.бр.83/92 од 11.10.1992. године, који је потписао [REDACTED] а увиђају су присуствовали [REDACTED] ан, Основни јавни тужилац у Кључу, [REDACTED] криминалистички техничар СЈБ Кључ, [REDACTED] оперативни радник СЈБ Кључ, где стоји да се убиство догодило 10.10.1992. године, у кући [REDACTED], док у диспозитиву оптужнице не постоји [REDACTED] већ стоји [REDACTED] и да се убиство догодило у кући [REDACTED] те даље стоји да је истражни судија констатовао да су ствари уредно свака на свом месту у просторијама куће, да су простирке на патосима уредне, да нема никаквих трагова предмета који би упућивали на извршиоце, нису пронађени никакви меци, нити чауре,

нити су пронађени трагови крви по зидовима. Наведеном записнику о увиђају, као материјалном доказу, првостепени суд поклања веру.

Међутим, према налажењу Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, како увиђај представља доказну радњу, односно доказ, то је суд дужан да сваки доказ цени савесно, и појединачно и у вези са осталим доказима, па имајући у виду садржину предметног записника о увиђају, у којем је наведено да се убиство догодило 10.10.1992. године, у кући [REDACTED] к.бр.62 у [REDACTED] (окривљенима је стављено на терет убиство цивила у кући [REDACTED]), да су ствари уредно свака на свом месту у просторијама куће, да су простирке на патосима уредне, да нема никаквих трагова предмета који би упућивали на извршиоце, и да нису пронађени никакви меци, нити чауре, нити су пронађени трагови крви по зидовима, као и садржину исказа испитаних сведока, те и изјашњење судског вештака проф. др Бранимира Александрића, на главном претресу дана 22.11.2017. године, који је, на питање стручног саветника, да ли је увиђајна екипа, која је вршила увиђај на лицу места у кући где су пронађени лешеве, извршила увиђај квалитетно, са судско-медицинске тачке гледишта, уколико је у записнику констатовано да у кући нема оштећења зидова и ствари, одговорио да сигурно није урађено квалитетно и добро, то је неопходно да се све ове контрадикторности разјасне кроз једну детаљну, комплетну и упоредну анализу изведених доказа, а све ради тачног и потпуног утврђивања чињеничног стања.

Наиме, из исказа испитаних сведока, мештана [REDACTED] и то исказа сведока [REDACTED] утврђено је да су се, у вечерњим часовима дана [REDACTED], окривљени упутили, односно дошли до куће [REDACTED], у којој се критичном приликом налазио и сведок [REDACTED] из чијег исказа је утврђено да су се у кући том приликом налазили [REDACTED] као и да се пред кућом [REDACTED] налазио [REDACTED], чији леш пред кућом [REDACTED] након критичног догађаја, виде и сведоци [REDACTED] као и сведок [REDACTED] након изласка из куће [REDACTED], а по убиству жена и девојчице. Наведеним се, према оцени овога суда, може објаснити околност да је, у предметном записнику о увиђају, назначено да се ради о кући [REDACTED] (евентуална погрешка у односу на [REDACTED]), с обзиром да је у записнику о увиђају наведено да је на самом бетонском подесту, на којем се наслањају, односно са којег почињу дрвене степенице, које воде у горњи спрат куће, пронађен леш [REDACTED] (а како је то већ напред речено несумњиво је да се ради [REDACTED]). Посебно, при утврђивању чињенице о чијој се кући у конкретном случају ради, треба имати у виду исказ сведока [REDACTED] који је био на предметном увиђају, као оперативни радник СБ Кључ, и који је навео да се не сећа чија је то била кућа, јер је тада био први пут у, како каже, том [REDACTED] као и исказ сведока [REDACTED] који је навео да је, октобра 1992. године, у команду јављено да су убијени људи [REDACTED], па су отишли да видне места [REDACTED] и он, те се сећа да је у једну кућу [REDACTED] лешеве убијених у кући, било је убијених жена, дете и један човек, што значи да ни овом сведоку, као ни сведоку [REDACTED] није било познато о чијој се кући ради, док су сведоци [REDACTED] и [REDACTED] у својим исказима навели да је у кући

██████████ вршен увиђај.

Имајући у виду напред наведене доказе и њихову анализу, несумњиво је да су критичне вечери у кући ██████████ лишене живота ██████████ ██████████ и малолетна ██████████, која чињеница се поткрепљује и налазом и мишљењем судског вештака проф. др Бранимира Александрића, који је на главном претресу дана 22.11.2017. године, пред првостепеним судом, одговарајући на питања странака, навео да је суштина да се око свих лешева налазила велика количина крви, из чега је закључио да су особе управо страдале ту где су и пронађена њихова тела, а свој налаз и мишљење дао је, између осталог, и на основу података са записника о прегледу лешева од 11.10.1992. године, сачињеног од стране вештака медицинске струке др Стојана Маџановића, који преглед је обављен истог дана када и увиђај, а из којег записника произилази да се испод лешева налазила велика количина крви, чиме наведени записник о прегледу лешева, у склопу са већ напред наведеним и анализираним исказима сведока, представља корпус доказа из којих се несумњиво утврђује чињеница о лишењу живота цивила у кући ██████████.

Препознавање окривљених од стране сведока

Сведоци ██████████ ██████████ и ██████████, познавали су овде окривљене Драгана Бајића и Марка Пауковића и пре критичне вечери, виђали су их у ██████████ где су долазили у патролу као полицајци, сведок ██████████ са њима је и комуницирао, као и сведок ██████████ док је сведока ██████████ дан раније питао где спава, на шта му је овај одговорио да спава у кући. Наведени сведоци, у својим исказима су дали опис Марка Пауковића и Драгана Бајића, у време критичног догађаја, сагласно наводећи да је један био виши, плав, таласасте косе, док је други био нижи и црн (што је било непосредно уочљиво и на претресу пред другостепеним судом), при чему је сведок ██████████ након предочавања 4-5 фотографија различитих особа, указала на фотографију Марка Пауковића, а потом, након предочавања такође 4-5 фотографија различитих особа, на фотографију Бајић Драгана, те је и сведок ██████████ након предочавања 9 фотографија, на две фотографије препознао Бајић Драгана и Пауковић Марка.

За разлику од првостепеног суда, који чињеницу да сведоци на идентичан начин описују критични догађај, а посебно они који препознају оптужене Бајић Драгана и Пауковић Марка, узима као основ за оцену исказа сведока као неприхватљивих, уз аргументацију да је, у време када се одиграо критични догађај, падала киша, био је мрак, у вечерњим часовима, па на удаљености од 30-40 метара виде долазак црвеног "Голфа" и да из њега излазе овде окривљени и упућују се ка кући ██████████ овај суд налази да уопште није неуобичајено да сведоци један критични догађај на идентичан начин описују, у ситуацији када посматрају исти тренутак, у конкретном случају излазак Марка Пауковића и Драгана Бајића из возила "Голф" црвене боје, при чему их познају од раније, па их препознају, без обзира на временске услове о којима су и сами сведоци говорили.

Упоредна анализа исказа сведока, који су критичном приликом били у селу

уопште своје присуство у близини наведеног места, па је тако окр. Драган Бајић навео да је у то време био на Градачцу, јер је био на боловању због повреде, а по његовој процени Градачац је удаљен од Камичка преко 200 км, истичући да од 15. августа 1992. године више није ишао у патроле, те је окр. Марко Пауковић навео да му ништа није познато о убиству цивила и да мисли да је у то време био прелазни период, када је по 15 дана био на линији, а 15 дана кући и није га интересовало шта се дешавало по селима.

Међутим, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, као ни сам првостепени суд, не прихвата одбране окривљених Драгана Бајића и Марка Пауковића да октобра 1992. године нису долазили у [REDACTED], с обзиром да су испитани сведоци, како мештани, тако и сведоци који су били у истој јединици са окривљенима, [REDACTED], тврдили да су их видели у том временском периоду, како у селу, тако и у команди полиције [REDACTED].

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, за разлику од првостепеног суда, не прихвата ни одбрану окривљених да критичне вечери нису лишили живота пет цивила, налазећи да је оваква одбрана оповргнута исказима већ напред наведених сведока, које је овај суд прихватио као веродостојне, доследне и децидне, а чија упоредна анализа комплетира слику критичног догађаја.

Оцену одбрана окривљених као неистинитим, са једне стране, и оцену веродостојности сведочења сведока [REDACTED] са друге стране, поткрепљује и скица коју је, приликом давања свог исказа пред првостепеним судом, нацртао сведок [REDACTED] на којој је уцртао кућу у којој се налазио са комшијама (кућа [REDACTED]), као и путању којом се кретало возило "Голф", тј. место до којег је возило дошло, где се зауставило и где је потом отишло, која скица лица места је здружена списима предмета.

Првостепени суд наведену скицу узима као један од разлога неприхватања исказа сведока [REDACTED] наводећи да исти нису могли да виде шта се дешавало критичном приликом, односно да се из [REDACTED] није могло видети шта се дешава у [REDACTED]. Међутим, за разлику од првостепеног суда, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, налази да нацртана скица лица места управо поткрепљује исказе сведока [REDACTED] који су се критичном приликом налазили у кући [REDACTED] која се, како то произилази из нацртане скице лица места и исказа испитаних сведока, налази на раскрсници, преко пута куће [REDACTED] удаљена 30 до 40 метара, са једним прозором који је окренут ка кући [REDACTED], потом једним прозором окренутим према кући [REDACTED], што значи да су могли да пропрате долазак возила "Голф" до раскрснице, скретање у лево ка кући [REDACTED], а потом враћање до куће [REDACTED] одакле су чули рафале.

Даље, првостепени суд као разлог за неприхватање исказа сведока [REDACTED] наводи да овај сведок није могао да се сети да је вршио препознавање оптужених 2012. године, што је ближе његовом испитивању на главном претресу, а да

се са сигурношћу, по његовим речима, сећа догађаја из 1992. године, и то не само штурих већ и ситних детаља који су везани за критични догађај.

Међутим, према оцени овог суда, чињеница је да је сведок ██████████ 2012. године, након предочавања 9 фотографија, указао на фотографију број 2, на којој је препознао Бајић Драгана и на фотографију број 7, на којој је препознао Марка Пауковића, чак и на фотографију број 9, на којој је Марко Пауковић из млађих дана, претходно описујући кога је и шта критичне вечери видео, при чему је, и на главном претерсу пред првостепеним судом дана 24.10.2016. године, остао при свом претходном исказу, док околност да није могао, приликом давања исказа пред првостепеним судом 2016. године, одмах да се сети да је вршио препознавање путем фотографија 2012. године, не утиче на оцену веродостојности његовог сведочења везаног за критични догађај, за који је сам сведок навео да су га та убиства потресла и да је то остало њему дубоко урезано и да ће увек памтити, те и према налажењу овог суда трауматично сећање догађаја, као што је овај, може бити снажно. У конкретном случају, сведок је овде окривљене виђао и пре критичне вечери, када су обилазили село, тврдећи у оба своја исказа да их је видео и критичне вечери, неизмењено износићи своја опажања где су и шта те вечери окривљени радили, што је сасвим животно и логично да, како сведок ██████████, тако и сведоци ██████████, перципирају догађања и актере тих догађања, која су за ове сведоке битна, имајући у виду да је ратно стање, да се плаше, што указује и околност, о којој је већ било речи, односно да се осећају сигурније када се увече скупи више њих по кућама, па је, у том смислу, као истинита прихватљива тврдња ових сведока да су, и поред већ напред наведених временских прилика, препознали окривљене Драгана Бајића и Марка Пауковића.

Такође, према налажењу Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, на оцену веродостојности исказа сведока ██████████ о догађајима од ██████████ године, не утиче околност, коју апострофира окр. Марко Пауковић, да из уверења од 09.11.2016. године, Основне школе "Јосић Панчић" из Козице, произилази да Бехар Емсуд није похађао као ученик ову школу, што значи да га није познавао пре рата, из места Козица одакле је овај окривљени, а ово имајући у виду да је, у конкретном случају, одлучна чињеница та да су, како сведок ██████████, тако и сведоци, остали мештани ██████████ и ██████████ окривљене ██████████ и ██████████ често виђали током њиховог обиласка села Камичак, тј. патролирања, при чему су и сами окривљени у својим одбранама говорили да су били у контакту са сељанима, што све, према оцени овог суда, указује да су сећања напред наведених сведока на окривљене Бајића и Пауковића пре свега везана за период лета и јесени 1992. године.

Према оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, у конкретном случају изведени докази несумњиво указују на окривљене Драгана Бајића и Марка Пауковића као извршиоце кривичног дела у питању, односно чињенице, које су из изведених доказа утврђене, међусобно су чврсто и логички повезане, и у том смислу чине комплетну слику критичног догађаја, и са сигурношћу упућују на једини могући закључак да су управо овде окривљени извршили кривично дело које је предмет оптужбе.

Правна оцена

С обзиром на све изнето, те анализирајући доказе изведене на претресу пред другостепеним судом, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, је нашао да је доказано да су управо окр. Драган Бајић и окр. Марко Пауковић извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ, као саизвршиоци. У конкретном случају испуњени су, како објективни, тако и субјективни услови за постојање саизвршилаштва, а то су учешће у делу и свест о заједничком деловању, с обзиром да су окривљени Драган Бајић и Марко Пауковић заједно дошли у [REDACTED] све време критичног догађаја били заједно, односно заједно одлазе до куће [REDACTED] испалају више метака у улазна врата, потом заједно одлазе до куће [REDACTED] где су у кратком временском интервалу из аутоматских пушака испалили већи број метака, те лишивши живота петоро цивила, што све указује да су деловали као саизвршиоци, да је свако од извршиоца био свестан деловања другог. Такође је остварен и објективан елемент саизвршилаштва, с обзиром да су саизвршиоци предузели управо радњу извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, предузимањем радњи како је то већ наведено. С тим у вези, суд је утврдио да је код окривљених Драгана Бајића и Марка Пауковића постојао јединствени умишљај да се оштећени лише живота и активно су учествовали у радњи која је имала ту последицу, један је прихватио радње другог као своје и заједничке, изражавајући тиме вољу да заједно изврше дело.

Оцењујући психички однос учинилаца према критичном делу, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине је утврдио да су окривљени Драган Бајић и Марко Пауковић поступали са директним умишљајем, с обзиром да су били свесни свога дела и да су хтели његово извршење. Наиме, окривљени су радње предузимали свесни, како својих поступака, тако и њихових последица, хтели су да лише живота цивилна лица.

Како није било околности које би искључивале кривичну одговорност окривљених, суд их је огласио кривим и осудио на казну по закону.

Одлука о кривичној санкцији и трошковима кривичног поступка

Приликом одлучивања и одмеравања кривичне санкције према окривљенима, суд је имао у виду закон који је важио у време кривичног дела, а који је као запрећене казне за дело ратни злочин прописивао казне затвора од најмање 5 година или затвор од 20 година, те полазећи од опште сврхе кривичних санкција, сврхе кажњавања и граница казне прописане законом за кривично дело за које су окривљени оглашени кривим, имао је у виду и све околности из члана 41 КЗ СРЈ, које утичу да казна буде мања или већа.

Од олакшавајућих околности на страни окр. Драгана Бајића, суд је ценио чињеницу да исти до сада није осуђиван, да је у време извршења кривичног дела имао 21 годину, као и његове породичне прилике, односно да је ожењен и отац двоје деце.

Од олакшавајућих околности на страни окр. Марка Пауковића, суд је такође ценио чињеницу да се ради о лицу које до сада није осуђивано, да је у време извршења кривичног дела имао 24 године, као и његове породичне прилике, односно да је ожењен и отац троје пунолетне деце.

Са друге стране, као отежавајуће околности на страни и окр. Драгана Бајића и окр. Марка Пауковића, суд је ценио тежину извршеног кривичног дела и настале последице, односно да је том приликом страдало петоро људи, од чега четири жене и девојчица од 12 година, те да су оштећени били незаштићена лица, која нису допринела оваквом понашању окривљених, нити код њих могла извазвати осећај угрожености.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине је, имајући у виду све напред наведене олакшавајуће и отежавајуће околности приликом одлучивања о казни, окривљене Драгана Бајића и Марка Пауковића осудио на казне затвора у трајању од по 12 година, налазећи да су изречене казне нужне и истовремено довољне да би се стварила сврха кажњавања из члана 33 КЗ СРЈ, те с обзиром на изнето, овај суд налази да су изречене казне затвора, у наведеном трајању, сразмерне тежини извршеног кривичног дела, проузрокованим штетним последицама и степену кривице окривљених.

Применом одредбе члана 264 став 4 ЗКП, суд је окривљене ослободио дужности плаћања трошкова кривичног поступка у целини, налазећи да би плаћањем истих било доведено у питање издржавање окривљених и чланова њихове породице, имајући у виду њихове имовинске прилике и месечне зараде од око 30.000,00 динара.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине је, приликом доношења одлуке, имао у виду и остале доказе који су изведени, али је нашао да су исти без утицаја на другачију одлуку у овој кривичноправној ствари, па их није посебно образлагао.

На основу свега изнетог, применом одредбе члана 449 ЗКП, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине је, на основу члана 459 став 1 ЗКП, донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар
Јулијана Таталовић, с.р.

Председник већа-судија
Растко Поповић, с.р.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против ове пресуде дозвољена је жалба,
у року од 15 дана, од дана достављања преписа пресуде,
Апелационом суду у Београду.

За тачност отправља
Управитељ писарнице
Јасмина Токић

